

Torroella sota el Montgrí

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

No és en va que els antics van situar el Tàrtar sota l'Etna i, a dins, el monstre Tifeu amb els seus cent caps i els seus ulls i veus —relativament— temibles, però Torroella no està ubicada sota cap volcà, sinó a la falda d'un gran massís rocós, dorment i impertorbable. Venint del sud, la seva imatge és imposant i es reflecteix en les aigües amansides del Ter, que arriba de molt

lluny per morir als seus peus. A l'esquerra, cap a Ullà, s'obre una plana coberta de pomeres i de deveses a prop del riu. A la dreta s'albiren les Medes, que semblen voler fugir de puntetes del brogit turístic de l'Estartit.

Torroella és un poble dibuixat amb regla sobre un esquema quadriculat, construït en el pendent que resta entre la mola del Montgrí i la mota del Ter. Grans casalots importantíssims

s'alcen a les vores dels carrers, mentre la gent fa la seva vida més o menys atrafegada i a hores convingudes. El cel és una cúpula transparent, com la tapadora antiesquixades d'un microones, i el mar s'intueix a prop, vigilat constantment per ocells que atalaien damunt les torres de les masies i un vent amb ínfulas de tramuntana que remou les branques dels til·lers del passeig.

>> L'església de Sant Genís darrere dels olivars.

>> Plaça de la Vila.

En una plaça menuda, al costat d'una altra inscripció que encara anuncia el nitrat de Xile, hi ha una làpida dedicada al mestre Pere Rigau i Poch, *el Barretó*, que ens recorda la llarga tradició musical del municipi, i una testa de bronze al passeig, esculpida per Manuel Cusachs, retrata el compositor de «Girona aimada», Vicenç Bou, que fou alumne del primer. Torroella és una vila sardanista i musical, i cada any la plaça gran es desborda amb els sons civilitzats d'un festival internacional de música que l'honora.

El mercat del dilluns, gras i gros, omple la vila de forasters. És una bona manera de començar cada setmana; la resta de dies els torroellencs en van estirant la veta. El toc de les campanes s'escampa puntualment damunt d'uns teulats coronats per unes xemeneies tan imponents com si fossin temples grecs, i el seu so greu vibra entre les branques dels plàtans que un sol benigne redibuixa sobre la crosta dels murs. La vila té un aire provençal, en la mesura que la Provença també ens recorda l'Empordà.

>> Una família de turistes asseguts davant d'una imatge musical.

Des de la falda del Montgrí, entre olivars de fulla platejada, es pot contemplar el paisatge invers al de la riba, amb les inquietes muntanyes de Begur al fons i les de Fitor més a la dreta, d'un blau-verd una mica esvaït. El riu centelleja al fons, davant dels pobles de la plana i els núvols, quan passen, ho fan amb la tranquil·litat de no sentir-se agullonats per cap campanar de punxa, perquè l'únic que els ho podria fer és el de Sant Genís i està inacabat, com a símbol perenne del fat d'aquest país.

Els torroellencs poden estar tranquils (i els de l'Estartit també): les baves roents de l'Etna queden molt lluny d'aquí i el Tàrtar encara més; els monstres s'engendren en altres indrets, en altres solituds. Tots els vilatans viuen segurs en el clos august de la seva població; només de tant en tant, algun dels més dubtosos a vegades travessa el riu només pel gust de veure com és el poble sense la seva presència. Però tot és, si fa no fa, sempre igual: amb el toc d'inici de flabiol del mercat del dilluns i s'acaba el diumenge amb un indolent passeig sota les voltes de la plaça.

>> Passadís interior de Can Mascort.

>> La testa de Vicenç Bou al passeig del mateix nom.

>> Les Medes al fons des del Montgrí.

>> Porta lateral de l'església.